

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. L.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M. F., advokátom so sídlom v K., proti žalovanému **Ing. Ľ. L.**, bývajúcemu v T.K., zastúpenému JUDr. M. K., advokátom so sídlom v K., **o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 27 C 773/1999, v konaní o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 9. februára 2012 sp. zn. 2 Co 294/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa žalobou zo 14. septembra 1999 domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvode rozsudkom Okresného súdu Košice II z 23. februára 1999 sp. zn. 28 C 493/1998, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. apríla 1999. Uviedla, že so žalovaným za trvania manželstva nadobudli nehnuteľnosti: byt na T. ul. č. X v K., zapísaný na LV č. X. k.ú. K., polovicu domu a garáže s pozemkami na T. ul. č. X v K., zapísané na LV č. X. k.ú. K. a záhradu v K., zapísanú na LV č. X. k.ú. K..

Okresný súd Košice II rozsudkom z 23. februára 1999 sp. zn. 28 C 493/1998 zamietol žalobu z toho dôvodu, že nehnuteľnosti, ktorých vyporiadania sa žalobkyňa domáhala, nepatria do BSM. Mal za preukázané, že byt v K. na T. ul. č. X žalovaný nadobudol za trvania manželstva so svojou predchádzajúcou manželkou a po uzavretí dohody o zrušení práva spoločného nájmu bytu a spoločného členstva v družstve sa stal výlučným členom družstva a následne na základe kúpnej zmluvy aj vlastníkom tohto bytu. Okresný súd mal tiež za

preukázané, že záhradu v K. žalovaný nadobudol za peniaze svojho otca, ktorý mu potrebnú sumu daroval. Podľa okresného súdu ani nehnuteľnosti nachádzajúce sa v K. na T. ul. č. X, ktorých je žalovaný spoluvlastníkom, nepatria do BSM, lebo boli nadobudnuté do podielového spoluvlastníctva žalovaného za finančné prostriedky nepatriace do BSM, keďže boli žalovaným získané z predchádzajúceho predaja nehnuteľnosti v jeho vlastníctve v 1/2, nachádzajúcej sa v K. na Z. ul. č. X za cenu 2.000.000,- Sk ešte pred uzavretím manželstva účastníkov.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 24. septembra 2007 sp. zn. 2 Co 306/2006 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá ako vecne správny potvrdil.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu, ktorým v tejto časti rozsudok okresného súdu potvrdil, podal na základe podnetu žalobkyne s poukazom na § 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol ich v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie. Poukázal na to, že súdy sa náležite neriadili zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 132 a § 153 ods. 1 O.s.p., § 143, § 144 a § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušili zákon. Namietal podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. inú vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu veci, keď súdy vychádzali z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu v dôkaznom procese. Podľa názoru generálneho prokurátora, aj keď nehnuteľnosť na T. ul. č. X v K. bola nadobudnutá príklepom Daňového úradu K. č.k. 696/320/45224/97 na dražbe konanej 16. decembra 1997 za sumu 2.001.110,- Sk, prostriedky na kúpu podielu tejto nehnuteľnosti boli získané z úverovej zmluvy P., a.s., ktoré boli poskytnuté účastníkom konania. Poukázal na to, že žalobkyňa navrhla súdu dôkaz úverovou zmluvou P., a.s. a súd žalovanému uložil, aby túto úverovú zmluvu predložil. Žalovaný však predložil Zmluvu o medziúvere č. X. a stavebnom úvere č. X., ktorú uzavrel s P., a.s. po rozvode manželstva 12. novembra 1999. Nešlo teda o zmluvu, ktorou žalobkyňa argumentovala. Podľa názoru generálneho prokurátora, ak by súd toto pochybenie postrehol a trval na predložení zmluvy, ktorú mala na mysli žalobkyňa, zistil by, že ide o zmluvu o poskytnutí medziúveru č. X. vo výške 950.000,- Sk a stavebného úveru č. X. vo výške 475.000,- Sk uzavretú 20. apríla 1998 medzi P., a.s. a žalovaným ako stavebným sporiteľom

a žalobkyňou ako spoludlžníčkou. S prihliadnutím na tento dôkaz sa bolo možné podľa názoru generálneho prokurátora dôvodne domnievať, že dražobná cena za nehnuteľnosti na T. ul. č. X v K. bola uhradená z uvedenej úverovej zmluvy, teda z prostriedkov, ktoré patria do BSM.

Na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. apríla 2010 sp. zn. 4 M Cdo 21/2008 rozsudok Okresného súdu Košice II z 13. júla 2005 č.k. 27 C 773/1999-236 vo výroku, ktorým zamietol žalobu o vyporiadanie BSM k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa na T. ul. č. X v K., zapísaných na LV č. X., katastrálneho územia K., k stavbe – domu, súp. č. X. na parcele č. X., k stavbe – garáži, súp. č. X. na parcele č. X. a k pozemkom, parc. č. X. - zastavaná plocha o výmere X. m², parc. č. X. – záhrada o výmere X. m² a parcele č. X. - zastavaná plocha o výmere X. m², vedených na žalovaného v spoluvlastníckom podiele 1/2 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. septembra 2007 sp. zn. 2 Co 306/2006 v časti potvrdzujúcej tento výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie z dôvodu inej vady konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Súdom vytkol, že nevykonaním žalobkyňou navrhnutého relevantného dôkazu (úverovou zmluvou, ktorou mali byť podľa jej tvrdenia poskytnuté P., a.s. peňažné prostriedky na kúpu nehnuteľností v K. na T. ul. č. X, a teda že tieto nehnuteľnosti by tak patrili do BSM), vychádzali len z tvrdenia žalovaného, že kúpnu cenu vydražených nehnuteľností uhradil z peňažných prostriedkov získaných z predaja nehnuteľností v r. 1995, ktorá bola v jeho vlastníctve v 1/2. Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil súdu prvého stupňa najmä zaobstarat' si žalobkyňou namietanú úverovú zmluvu a zistiť, na aký účel boli použité peňažné prostriedky z tejto zmluvy a podľa okolností zistiť, či mal žalovaný k dispozícii peňažné prostriedky získané z predaja nehnuteľností v r. 1995 aj v čase, keď bol povinný uhradiť cenu vydražených nehnuteľností.

Okresný súd Košice II, potom ako mu bola vec v rozsahu zrušenia vrátená dovolacím súdom na ďalšie konanie, rozsudkom z 2. júna 2011 č.k. 27 C 773/1999-509 žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V súlade s právnym názorom dovolacieho súdu doplnil dokazovanie vypočutím účastníkov konania, vyžiadaním si listinných dôkazov z P., a.s. a z Daňového úradu K. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že nehnuteľnosti v K. na T. ul. č. X žalovaný nadobudol za vlastné prostriedky, nepatriace do BSM, a teda že tieto nehnuteľnosti

nepatria do BSM účastníkov konania s poukazom na § 143 Občianskeho zákonníka. Svoje rozhodnutie náležite skutkovo i právne odôvodnil v súlade s § 157 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 9. februára 2012 sp. zn. 2 Co 294/2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na dôvody rozhodnutia v súlade § 219 ods. 2 O.s.p. poukázal a doplnil s poukazom na § 120 ods. 1 O.s.p., že žalobkyňa tvrdiac, že nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v K. na T. č. X, boli v rozsahu ½ nadobudnuté počas trvania manželstva z prostriedkov patriacich do BSM účastníkov konania, na preukázanie pravdivosti svojho tvrdenia označila ako dôkazy obsah zmluvy o úvere a zmluvy o medziúvere, poskytnuté na základe žiadosti z 11. apríla 1997. Vzhľadom k tomu, že v konaní bolo jednoznačne preukázané a žalobkyňa ani nepopierala skutočnosť, že prostriedky získané na základe zmluvy o úvere a medziúvere súvisiace so žiadosťou z 11. apríla 1997 boli vyplatené, resp. pripísané na účet žalovaného až v júli 1998, pričom kúpna cena sporných nehnuteľností bola vyplatená v decembri 1997 a v januári 1998 je zrejmé, že kúpna cena za tieto nehnuteľnosti nebola uhradená z finančných prostriedkov tak, ako to žalobkyňa tvrdila. Žalobkyňa tak neunesla dôkazné bremeno. A to ani v tom smere, keď tvrdila, že nie je rozhodujúce, kedy boli prostriedky zo stavebného úveru a medziúveru poskytnuté a že kúpna cena bola zaplatená z iných dočasne získaných finančných prostriedkov. Jej tvrdenie, ničím nepreukázané, považoval za účelové. Rovnako len tvrdenie, že nemala vedomosť o tom, aby prostriedky, ktoré žalovaný nadobudol z predaja jeho inej nehnuteľnosti v r. 1995 mal doma (nie uložené vo finančnej inštitúcii), samé osebe nepovažoval za preukázanie toho, že žalovaný tieto prostriedky nemal k dispozícii, keď žiadnym dôkazom tieto skutočnosti nevyvrátila.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa podľa § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) dovolanie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla zrušiť rozsudok krajského súdu i súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazať žalovaného k náhrade trov dovolacieho konania.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietnuť, resp. zamietnuť, ak by dovolací súd dovolanie považoval za prípustné a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania vo výške 600,67 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p., dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 243d ods. 1 prvej a druhej vety O.s.p., ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010 sp. zn. 4 M Cdo 21/2008, ktorým boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia súdov vyplýva, že súdy zaťažili konanie inou vadou konania (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V písomnom vyhotovení rozhodnutia dovolací súd poukázal na nevykonanie žalobkyňou navrhnutého relevantného dôkazu, ktorým podľa jej názoru malo byť preukázané, že sporné nehnuteľnosti boli zakúpené z prostriedkov patriacich do BSM a nie z prostriedkov patriacich výlučne žalovanému ako uzavreli súdy, keď vychádzali iba z jeho tvrdenia a nevykonali ňou navrhnutý dôkaz. V tomto rozhodnutí tak dovolací súd vyjadril záväzný právny názor. Poukázal na smer, akým by sa malo ďalšie konanie uberať a ktoré skutočnosti by mali byť ešte objasnené. V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa ani odvolací súd neodchýlili od záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a preto podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie nie je prípustné. Súd prvého stupňa totiž v súlade s vysloveným záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doplnil dokazovanie v naznačenom smere. Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namieta, že súdy rozhodli na základe tvrdenia žalovaného, a tak sa neriadili záväzným právnym názorom dovolacieho súdu, k uvedenému dovolací súd uvádza, že okresný súd doplnil dokazovanie v dovolacím súdom naznačenom smere, s ktorými zisteniami sa stotožnil i odvolací súd. Keď na základe vykonaných dôkazov súdy nemali preukázané, že na kúpu nehnuteľností v K. na T. č. X boli použité prostriedky zo žalobkyňou namietanej zmluvy a žalobkyňa súdu nepredložila iné dôkazy, na základe ktorých by preukázala, že nehnuteľnosti patria do BSM a keď súdy mali žalovaným preukázané (predloženou kúpnu zmluvou), že žalovaný prostriedky na kúpu týchto nehnuteľností získal z predaja inej nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve v 1/2 a v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by takto získané prostriedky použil v dobe od ich získania do uhradenia kúpnej ceny za vydražené nehnuteľnosti na iný účel (a teda ich nemohol mať k dispozícii), nemožno skutkové závery súdov hodnotiť ako

odchýlenie sa od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Pri vyhodnotení dôkazov, vrátane zhodnotenia absencie dôkazov, vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena žalobkyňou, nemožno súdom vyčítať pochybenia v tom smere, že by sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Z dovolania žalobkyne je zrejmé, že namieta nesprávne hodnotenie dôkazov súdmi (dovolací súd dovolanie totiž neposudzoval len z formálnej stránky, ale aj z jej obsahovej stránky, t.j. z toho, čo dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala). Dovolací súd uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namieta nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“).

Skutočnosť, že by rozhodnutie spočívalo na žalobkyňou namietanom nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. len v prípade, ak je dovolanie procesne prípustné, čo nie je preskúmaný prípad.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil

správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné podľa § 238 O.s.p. nie je. Keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sa dovolací súd nemohol zaoberať.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože náklady žalovaného spojené s odmenou jeho právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval, vzhľadom na jeho neprípustnosť za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková